

Một Hai Ba Lên Đánh Giáo Chủ

Contents

Một Hai Ba Lên Đánh Giáo Chủ	1
1. Chương 1: Giáo Chủ Báo Thù	1
2. Chương 2: Minh Chủ Không Biết Phải Làm Gì	4
3. Chương 3: Giao Dịch Mờ Ám Trong Miếu Đồ Nát	7
4. Chương 4: Tiểu Tình Nhi Của Giáo Chủ Đại Nhân	10
5. Chương 5: Chuyện Xưa Của Giáo Chủ	13
6. Chương 6: Minh Chủ Vẫn Không Biết Làm Gì...	15
7. Chương 7: Không Làm Sẽ Không Phải Chết	17
8. Chương 8: Hừ, Là Cô Nương Người Liền Nhìn Thấy Quen	20
9. Chương 9: Ủa, Tự Nhiên Thay Đổi Nhiều Thế	23
10. Chương 10: Anh Hùng, Đấng Cơ À?	25
11. Chương 11: Giáo Chủ Chính Phái Đánh Vào Rồi	29
12. Chương 12: Lão Minh Chủ	33
13. Chương 13: Chuyện Cũ Của Chính Phái Môn	35
14. Chương 14: Ma Đầu! Ta Sẽ Không Thỏa Hiệp!	38
15. Chương 15: Kịch Tình Cầm Gì Gì Đó Ghét Nhất!	41
16. Chương 16: Đại Kết Cục	44

Một Hai Ba Lên Đánh Giáo Chủ

Giới thiệu

Edit : HạTrong đại chiến chính tà, Giáo Chủ Ma Giáo bị tiểu tình nhi của mình phản bội, bản thân bị trọng thương, lúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-hai-ba-len-danh-giao-chu>

1. Chương 1: Giáo Chủ Báo Thù

Giáo Chủ Ma Giáo đại nhân vô cùng gian nan lật thi thể đè lên người mình, dù xung quanh một người sống cũng không có nhưng Giáo Chủ đại nhân vẫn cố gắng giữ gìn khí chất của mình. Nhưng bởi vì mất máu quá nhiều, trước mắt Giáo Chủ đại nhân từng trận trận biến thành màu đen, chân không ngừng run run, hơn nửa ngày mới chập vạt vô cùng từ trong đồng thi thể bò ra.

Xem ra những người đó đã đi hết rồi.

Trường bào mặc tử (đen tím) vốn phi thường đẹp đẽ hoa lệ trên người Giáo Chủ đại nhân bị cắt gần như

là thành vãi rách, đứng tại chỗ nhìn quanh bốn phía. Sau khi xác định không có nguy hiểm, Giáo Chủ lại giống như nghĩ tới chuyện gì cực khiến kẻ khác phần nộ, cắn chặt răng, một tay băng bó bụng của mình, nghiêng nghiêng ngả ngả lão đảo đi thẳng về phía trước.

Máu tươi đang từ kẽ tay Giáo Chủ chảy ra.

Sống.

Giáo Chủ vô cùng gian nan cắn răng từng bước một tiến về phía trước.

Phải sống.

Phải sống, báo thù.

Giáo Chủ nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

Hắn muốn những người phản bội hắn đều sống không bằng chết!

Răng nanh đã sớm cắn nát môi chảy ra máu, rõ ràng là bộ dáng chết vật vô cùng, nhưng dung mạo dị thường yêu nghiệt tà khí của Giáo Chủ đã tôn lên che đi cái này... diêm lệ vô cùng.

Những người phản bội hắn.

Một cái xác ước chừng năm sáu thước giật giật, rồi sau đó từ dưới xác chết nọ chậm rãi chui ra một người.

Bạch y trên mình sớm đã bị máu tươi nhuộm loang lổ, người nọ cảm nhận được ánh mắt tràn đầy hàn ý băng lãnh đến cực điểm của Giáo Chủ, ngẩng đầu, thấy rõ khuôn mặt nam nhân đang đứng trước mặt mình, trầm mặc một lát, khóe miệng kéo ra một nụ cười sáng lạn vô cùng.

“A, Ma Đầu, lại gặp nhau rồi.”

Nam nhân bạch y nói.

Nghênh đón hắn là Giáo Chủ hợp lại một chút khí lực cuối cùng ném ra một mai ám khí.

.....

Tất cả mọi chuyện bắt đầu vào quyết định mấy ngày trước của Giáo Chủ.

Xuống núi, chiến một trận với chính phái đại quân.

Chính tà đối lập đã sớm không phải là chuyện một hai ngày, Giáo Chủ từ sau khi đi lên vị trí Giáo Chủ cùng với vị Minh Chủ chính phái kia thì đã thành tử địch. Hai người dù chưa từng thấy mặt nhau, nhưng ngoài sáng đến trong tối đấu nhiều năm như vậy, kỳ phùng địch thủ, nói không có loại tình cảm tình tình tương tích chi tình (*người thông minh luyến tiếc lẫn nhau*) là giả, đợi sau khi đại quân chính phái vây quanh Ma Giáo, ý nghĩ đầu tiên Giáo Chủ nghĩ đến thế nhưng không phải sợ hãi, mà là khát cầu và hưng phấn đối với máu tươi và tàn sát từ trong xương cốt bốc lên.

Rốt cục có thể gặp đối thủ nhiều năm với mình một lần.

Mà tiểu tình nhi theo Giáo Chủ chừng bảy tám năm từ đầu bên kia đi tới, như bình thường nũng nịu dựa vào lòng Giáo Chủ.

Giáo Chủ đại nhân nắm trong tay kiếm của mình, một tay ôm tiểu tình nhi, nhắm mắt lại, bên môi mang theo nụ cười dị thường hưng phấn.

Rốt cục có thể cùng túc địch (*kẻ địch lâu năm*) nhất quyết cao thấp rồi.

Giáo Chủ rất rõ ràng chênh lệch mạnh yếu giữa hai kẻ chính tà, mà đối với hắn ai thắng ai thua thậm chí một chút hứng thú cũng không có. Hắn chỉ muốn đánh một trận với tên Minh Chủ kỳ tài bất thể xuất trong truyền thuyết chính phái kia, giống như võ sĩ luôn muốn đi tìm một người có thể thắng mình, đứng trên cao vị bất bại lâu lắm, Giáo Chủ cảm thấy rất tịch mịch, nhiều năm như vậy hắn vẫn luôn hi vọng có một, chỉ ít có một người, có thể bất phân thắng bại với hắn, hoặc là... thắng được hắn.

Vì thế Giáo Chủ vung tay lên, đem đại sự chính tà giao chiến giao cho tiểu tình nhi của mình.

Tiểu tình nhi của Giáo Chủ không phải là kẻ dễ bắt nạt gì.

Chỉ có thời gian bảy tám năm, từ một thị tòng thấp hèn không chút nào thu hút bên cạnh Giáo Chủ, biến thành Phó Sứ dưới một người trên vạn người trong Ma giáo.

Giáo Chủ cũng biết tiểu tình nhi tâm cơ sâu, nhưng dù tâm cơ sâu thế nào, cũng chẳng qua là một con cầu hắn nuôi, hắn có thể cho nó quyền, khi không muốn, lúc nào cũng có thể thu hồi tất cả lại.

Thế nhưng Giáo Chủ vẫn sơ sót.

Trong giao chiến chính tà, Giáo Chủ rốt cục như được mong nguyện giao thủ với Minh Chủ. Lúc hai người đánh đến khó phân thắng bại, tiểu tình nhi của Giáo Chủ dụng trá đột nhiên đâm Giáo Chủ một đao.

Khi đó Giáo Chủ mới phát hiện, con cầu mình nuôi, không biết là khi nào thì bắt đầu biến thành con bạch

nhân lang (vong ân bội nghĩa) nhe răng nanh.

2. Chương 2: Minh Chủ Không Biết Phải Làm Gì

Cuối cùng chính tà giao chiến vẫn là lấy chiến thắng của Ma Giáo chấm dứt.

Lệnh song phương đều hoảng sợ vô cùng chính là sau hỗn chiến, Ma Giáo mất đi Giáo Chủ của bọn hắn, chính phái cũng tìm không ra Minh Chủ của họ.

Tiểu tình nhi của Giáo Chủ, Phó Sứ Ma Giáo dựa theo những tay sai đã bồi dưỡng nên trong Giáo mấy năm nay, áp đảo toàn bộ âm thanh làm tối thay mặt Giáo Chủ, sau đó người trong Ma giáo cuốn gói một lần nữa trở về Tổng đà Ma Giáo.

Không ai đối Giáo Chủ đại nhân sống không gặp người chết không thấy xác cảm thấy hoài nghi.

Mà chính phái còn đang cố gắng tìm kiếm Minh Chủ một chút tung tích cũng không có của bọn họ.

Giáo Chủ đại nhân đột nhiên cảm thấy sâu vô cùng.

Đặc biệt dưới tình huống này.

Hoặc là nói, đặc biệt ở dưới tình huống Minh Chủ – chính phái đang đau khổ tìm kiếm giờ phút này ngay tại bên cạnh hắn – không ai tìm kiếm.

.....

Minh Chủ chật vật vô cùng nghiêng người tránh ám khí của Giáo Chủ bị thương nặng gần như đem hết toàn lực quảng tối, về mặt bất đắc dĩ hô lớn về phía Giáo Chủ đại nhân: “Ngừng ngừng ngừng ngừng! Người còn đánh được sao?!”

Giáo Chủ khóe miệng hơi hơi nhếch.

Ngay cả khí lực đi đường hắn cũng không có.

Minh Chủ nhìn thấy bộ dáng trọng thương của Giáo Chủ kéo khóe miệng cười cười nói: “Ta không đi được.”

Giáo Chủ: “...”

Nếu không phải Giáo Chủ đại nhân còn nhớ rõ tên nam nhân trước mắt này nhiều năm giữa lúc đánh nhau nhiều thường ra kỳ chiêu, mấy lần suýt nữa làm hấn trúng kế, hấn nhất định sẽ thấy đây là tên ngốc.

Ở trước mặt địch nhân lại để lộ điểm sa sút của mình, thật quá ngu xuẩn.

Minh Chủ còn đang kéo khóe miệng cười đến như một đứa ngốc: “Dù sao ta nội thương, mười ngày nửa tháng phỏng chừng cũng không hết, bây giờ không còn khí lực đánh nhau với người.”

Giáo Chủ: “...”

Được rồi người này thật ra là một tên ngốc.

Giáo Chủ sau khi lạnh lùng liếc Minh Chủ một cái, liền xem như không thấy người này, tiếp tục vô cùng gian nan đi tới phía trước.

Minh Chủ theo đằng sau Giáo Chủ đại nhân hô: “Này, người còn đi được à!”

Giáo Chủ ngay cả ý quay đầu lại cũng không có.

Minh Chủ: “Chỗ ta có được trị thương, vết thương của người nếu không băng bó, máu chảy hết hấn mạng cũng đi.”

Giáo Chủ rất cục hơi hơi dừng bước.

Hấn đang tự hỏi.

Minh Chủ im lặng một hồi lại tiếp tục mở miệng: “Người trọng thương, ta cũng trọng thương, nếu mạnh ai người nấy lo, không chừng chưa tới nửa đường thì đã chết hết. Nhưng nếu chúng ta hợp tác, còn có thể đỡ nhau đi xuống.”

Giáo Chủ khẽ nhú mày.

... Dích xác.

Vì thế Giáo Chủ làm ra một động tác làm hấn hồi hận suốt đời.

Hấn chậm rãi quay đầu lại.

Minh Chủ dương dương đắc ý nhếch đầu lông mày.

Giáo Chủ hơi hơi sững sờ.

Hắn thấy trên khuôn mặt tràn đầy chính khí anh tuấn vô cùng của Minh Chủ chậm rãi hiện lên thần sắc đắc ý, ý cười từ trong mắt Minh Chủ từng chút đầy tràn ra, đến giữa lông mày, khóe môi, rồi khuếch tán đến cả khuôn mặt, bên môi hơi hơi lộ ra một lúm đồng tiền rất nhạt, điều này làm cho Minh Chủ cả người thoát nhìn đều phi thường thảo hỉ (*khiến người khác thích*), giống như toàn thân đều tản ra hơi thở ấm áp, hết sức thoải mái.

Nhưng chỉ là một lát.

Bởi vì nháy mắt tiếp theo Minh Chủ liền nhìn thấy thân mình Giáo Chủ lay lay, đột nhiên hai mắt khẽ nhắm đổ thẳng xuống.

“ ... ”

Không biết qua bao lâu.

Giáo Chủ chỉ trong thoáng cảm thấy có người đang gian nan vô cùng công hắn đi.

Vừa đi, trong miệng vừa còn cần nhẩn.

“....Đại Ma đầu Đệ nhất giang hồ vậy mà vô dụng như vậy, nói xui liền xui....”

Tiếng cần nhẩn nói như thế.

.... Người bình thường bị thương thế này thế chỉ sợ sớm đã chết rồi, Giáo Chủ đại nhân dị thường không vui nghĩ.

“...Còn nghĩ hai người cố gắng một hồi chạy ra được chứ, cuối cùng còn không phải mình ta... Chắc, còn mang theo cái phiền toái...”

... Phiền toái? Mình?

Hừ.

Giáo Chủ cảm giác người công mình lão đảo suýt nữa ngã úp xuống, nhưng gần như là một cái chớp mắt ngay lập tức lo lắng tốt cùng bảo vệ Giáo Chủ sợ hãi cảm đầu xuống đất, ngay sau đó người nọ lại ai u

một tiếng hút mạnh một ngụm khí lạnh.

Ý thức của Giáo Chủ chốc lát thanh tỉnh chốc lát hôn mê, khi thoáng hơi thanh tỉnh bắt đầu lo lắng cho tình cảnh mình, thương thế Minh Chủ thoát nhìn nhẹ hơn so với hẳn, lúc này bản thân chỉ sợ là đưa vào trong tay chính phái rồi, lúc hơi hôn mê chợt nghe thấy bên tai mình có người nào đó đang thì thào tự nói, cái gì Đại Ma Đầu, cái gì thật phiền phức, còn có cái gì... thật là đẹp mắt?

3. Chương 3: Giao Dịch Mờ Ám Trong Miếu Đồ Nát

Bị thương hôn mê quả thật là bị thương hôn mê, nhưng Giáo Chủ dẫu sao cũng không phải người thường, võ công đệ nhất giang hồ dù sao không phải chuyện đùa, Giáo Chủ sau khi hôn mê một đêm lập tức tỉnh lại, vết thương trên người còn đang từng cơn đau đớn, nhưng thể lực và ý thức đã khôi phục không ít.

Khắc đầu tiên Giáo Chủ mở mắt ra chính là quan sát vị trí và tình cảnh hiện nay của mình.

Nơi này là... một miếu đồ nát?

Có hơi chút bất ngờ.

Nhìn hình dáng tứ phía là một cái miếu đồ nát bỏ hoang, ở giữa miếu đồ nát đốt một đồng lửa đã sắp tàn, Giáo Chủ nhìn đồng lửa cháy ngẩn trong chốc lát. Xoay đầu, nhìn thấy Minh Chủ đang tựa vào trên nền đất cứng lạnh ngủ, lại cúi đầu...

Trên người mình khoác một bạch y đầy vết máu loang lổ.

Giáo Chủ: "..."

Đáy lòng.... dâng lên một loại cảm xúc kỳ lạ.

Minh Chủ không bỏ lại mặc kệ mình hoặc là bắt lại giết chết đã đủ kỳ quái rồi, lại còn... còn chăm sóc hẳn như thế?

Giáo Chủ trầm mặc một hồi, cuối cùng gảy lửa rực một chút, cầm lấy y phục dính đầy vết máu và bùn đất còn tản ra hương vị kỳ quái muốn vút thẳng vào bên cạnh Minh Chủ, nhưng cầm lên rồi lại do dự, sau một lát, Giáo Chủ đại nhân mặt không chút thay đổi đem y phục quần lên người, nhắm mắt.

....

Ngày hôm sau Giáo Chủ vừa mở mắt liền thấy bộ mặt Minh Chủ rõ ràng cười đến phi thường quân tử chính phái, lại khiến người ta chẳng hiểu vì nhin không được nghĩ muốn đánh mạnh một quyền vào mặt.

Giáo Chủ: “...”

Minh Chủ nhìn Giáo Chủ cười cười, cũng không hỏi cái gì vô nghĩa người tỉnh rồi, nói thẳng một câu: “Đói không?”

Lúc chính tà giao chiến Giáo Chủ đã chưa ăn thứ gì, lại hôn mê một đêm, Minh Chủ vừa nói như thế, hần đột nhiên cảm thấy trong bụng đói vô cùng.

Minh Chủ không biết từ nơi nào lấy ra một quả đại, ở trên y phục chúi chúi vài cái, đưa cho Giáo Chủ.

Giáo Chủ nhìn y phục vô cùng bẩn của Minh Chủ trầm mặc một hồi mới tiếp nhận quả kia, nói một câu: “Đa tạ.”

Minh Chủ lại lập tức mở to hai mắt nói: “Rốt cục nói chuyện rồi, ta còn tưởng là người không thể nói chứ.”

Giáo Chủ: “...”

Trên giang hồ có đồn đãi quái lạ Giáo Chủ Ma Giáo là người câm sao, hần thế nào không biết.

Minh Chủ lại giống như bị một câu này làm vui vẻ, như thâm tỉnh bằng (*bệnh thần kinh*)cười hơn cả buổi, cuối cùng vỗ vỗ Giáo Chủ đại nhân đang thực tảo nhả gặm trái cây, hỏi một câu: “Thương thế của người tốt hơn một chút rồi đi?”

Giáo Chủ không lạnh không nhạt trả lời một câu: “Ừm.”

Phải biết rằng ở trong Ma giáo, chẳng có ai dám dùng loại ngữ khí ngang vai ngang vế tựa như bằng hữu tán gẫu nói chuyện với Giáo Chủ, Giáo Chủ trong một lúc nghe được loại ngữ khí này cảm thấy có chút phiền muộn, nhưng kỳ lạ, còn có một chút hoài niệm.

“Vừa lúc.” Minh Chủ nói. “Nói chút chính sự.”

Giáo Chủ lãnh đạm ngẩng đầu hết sức nhìn Minh Chủ.

Minh Chủ cũng đầy hứng thú nhìn Giáo Chủ.

“Thương thế người.... là bị cái gì Phó Sứ trong giáo các người đâm à.”

Tầm mắt Minh Chủ theo vị trí vết thương bụng dưới Giáo Chủ thoáng qua một cái.

Miệng vết thương đã băng bó tốt, vừa động chút vẫn rất đau, tuy đối với Giáo Chủ mà nói một chút đau đớn này không tính là gì, nhưng cảm giác bị người thân thiết phản bội ... chỉ sợ đã sớm thâm chôn đáy lòng Giáo Chủ, tê tâm liệt phế, hận không thể đem toàn bộ từng tên từng tên phản bội hấn ngũ mã phanh thây.

Giáo Chủ lại vẫn là vẻ mặt bình thản: “Ừm.”

Minh Chủ nhăn lại mày: “Không báo thù?”

Giáo Chủ: “Không phải lúc.”

Minh Chủ nhin không được cười: “Liên thủ?”

Lúc này Giáo Chủ là thật sững sốt, nhìn Minh Chủ nửa ngày sau đó nhíu mày: “Người nói cái gì.”

Minh Chủ ngược lại dị thường thẳng thắn nói: “Ta muốn trừ Ma đầu, người muốn báo thù, cùng nhau chứ?”

Giáo Chủ: “...”

Vậy còn không bằng trực tiếp trừ hấn, trọng thương, không có biện pháp phản kháng, một đao hạ xuống chết ngắc, tiện lợi biết bao.

Giúp hấn báo thù sau đấy hai người còn phải là địch nhân, đến lúc đó chính tà vẫn phải đấu tiếp, phiền phức bao nhiêu.

Giáo Chủ: “Làm điều thừa.”

Trả lời của Minh Chủ vô cùng đơn giản lỗ mãng: “Tuyển cử thay Minh Chủ giới Võ lâm sắp tới rồi.”

Giáo Chủ trầm mặc một chút: “Người để ta tự giết.”

Minh Chủ nhếch mày.

Giáo Chủ vẫn như trước mặt không chút thay đổi: “Truyền ra lấy tên tuổi của người.”

Nói thật dễ nghe, cuối cùng còn không phải là vì cái quyền.

Người sở cầu giỏi nhất nắm trong tay rồi.

Minh Chủ cười cười: “Thành giao?”

Giáo Chủ: “Thành giao.”

4. Chương 4: Tiểu Tình Nhi Của Giáo Chủ Đại Nhân

Hai người lời ít mà ý nhiều trao đổi kế hoạch và ý kiến của việc này.

Kỳ thật Minh Chủ đại nhân cũng không muốn “lời giản dị, ý sâu xa” như thế, nhưng Giáo Chủ đại nhân thật sự là không thích nói chuyện... có lẽ là không thích nói chuyện với hắn.

Ý kiến của hai người cũng hết sức thống nhất cộng thêm đơn giản mà thô bạo.

Một câu, đánh lên Tổng đà Ma Giáo, có cừu báo cừu, có oán báo oán.

Tuy nói kết luận vô cùng đơn giản, nhưng kế hoạch còn phải tính toán, đầu tiên nhất định cả thân bị thương của hai người phải dưỡng tốt, nếu không cái gì thần công cái thể đều không dùng được, còn nữa chính là Giáo Chủ đại nhân cần liên hệ giáo chúng còn trung tâm làm nội ứng, thuận tiện điều tra rõ rốt cuộc những ai phản bội hắn.

Hơn nữa nếu quyết định hợp tác với Giáo Chủ, Minh Chủ hiển nhiên cũng không thể đi liên lạc mọi người chính phái, nói trắng ra là, hai người hiện tại đã tránh người ma giáo, lại phải trốn người chính phái, thực là phiền toái.

Ở trong miếu đồ nát nghỉ ngơi chốc lát, Giáo Chủ nghe Minh Chủ nói ngoài miếu có một dòng suối nhỏ, nhất thời không thể an vị, lên tiếng hỏi phương hướng dòng suối nhỏ kia, còn ôm vết thương đi ra ngoài, tìm được dòng suối nhỏ mà bắt đầu vốc nước rửa mặt.

Minh Chủ không yên tâm lắm còn đi theo sau, hắn liếc Giáo Chủ vài lần chỉ biết Giáo Chủ kiểm chế vô cùng tốt, đoán chừng là cảm thấy trên người hắn chịu không được.

Có điều người Giáo Chủ đích xác thật bản, vết máu hòa với bùn đất, một bộ áo choàng đều sắp nhìn không ra là cái màu gì nữa rồi.

Giáo Chủ rửa sạch mặt, nhìn thấy suối nước do dự một thoáng, cuối cùng là nhịn lại xúc động nhảy thẳng xuống tắm rửa.

Dù sao rõ như ban ngày, đằng sau còn có một túc địch đang nhìn.

Đợi đến khi Giáo Chủ mặt không chút thay đổi xoay người lại, thì nhìn thấy Minh Chủ nhìn hắn mặt cười trên ghẹo.

Giáo Chủ: “...”

Kỳ thật Minh Chủ cũng không phải cố ý cười thế, nhưng hắn cảm thấy một người rõ ràng đã trải qua sinh tử trước mắt còn để ý gì mà có làm sạch hay không xác thật thú vị, hướng chi... Giáo Chủ sau khi rửa mặt quả thực càng dễ xem.

Lúc trước chính tà đại chiến, Minh Chủ một lòng toàn bộ chuyên chú vào chiêu thức của đối phương. Đối với diện mạo của Giáo Chủ chỉ mơ mơ hồ hồ có ý niệm đẹp, sau đó ấy à, Giáo Chủ lại đầy mặt vết máu, tuy nói bản chất yêu nghiệt không giảm, nhưng nhìn lên cảm thấy có chút nhếch nhác.

Mỹ nhân mà, sạch sẽ vẫn là đẹp nhất.

Giáo Chủ chỉ cảm thấy ánh mắt Minh Chủ vẫn quái lạ quét qua mặt hắn, hơi không vui cau lại mày, vẫn là không lạnh không nhạt trở về miếu đồ nát kia.

Hai người ở trong miếu đồ nát nghỉ ngơi đến giữa trưa, thể lực khôi phục cũng được rồi, khởi hành hướng về phía thành trấn gần nhất.

Giáo Chủ cảm thấy việc cấp bách, là đổi thân quần áo sạch sẽ, tắm rửa một cái trước, mới hảo hảo ăn một bữa cơm.

Giáo Chủ ở trong Ma Giáo có thể nói là cuộc sống sung sướng đã quen, tuy nói luyện võ hắn chịu khổ vô số kể, nhưng trong sinh hoạt, hắn muốn cái gì, một ánh mắt, tự nhiên sẽ có người sợ hãi đến cực điểm lập tức đưa lên cho hắn, khi nào thì bản thân từng có lúc mặc y phục bẩn rách rưới đối bụng còn không có biện pháp rửa sạch chứ?

Nợ này từng cái từng cái hắn đều nhớ kỹ, ghi lên tên phản bội mình, một ngày nào đó phải trả lại.

....

Giáo Chủ nhìn Minh Chủ phát phát tay tổ vể tiền của hắn trong lúc đánh nhau không cẩn thận mất rồi.

Còn Giáo Chủ? Giáo Chủ cho tới bây giờ sẽ không có thói quen tự mình mang theo tiền...

Cho nên, y phục sạch sẽ phải từ đâu tới đây?

Minh Chủ nghĩ nghĩ: “Trộm đi.”

Giáo Chủ: “...”

Minh Chủ: “Người chưa từng làm à?”

Tại sao hắn lại cảm thấy một Giáo Chủ Ma Giáo sẽ trộm đồ...

Minh Chủ lộ ra một loại vẻ mặt hoá ra nhiều năm như vậy ta đều nhìn lầm người.

Giáo Chủ: “...”

Cuối cùng Giáo Chủ đem ngọc bội trên người mình cầm cổ, dương chi ngọc thượng hạng, chỉ đổi được một ít bạc vụn, cùng với Giáo Chủ hàm theo một ánh mắt lạnh băng khinh bỉ thật sâu đối Minh Chủ.

Minh Chủ nhún vai.

Trùng hắc làm gì, chính phái nhân sĩ quả thực đều là nghèo khổ mà mặc kệ chuyện này của hắc.

Sau đó hai người đi tìm gian khách điểm.

Dựa theo định luật bị thảm họa vô đơn chí, khách điểm quả nhiên chỉ còn lại một gian phòng.

“Dù sao hai đại nam nhân chẳng sao cả.”

Minh Chủ không chút nào để ý.

Giáo Chủ: “...”

Giáo Chủ chưa từng cùng “người ngoài”... đồng sàng cộng chẩm như thế.

May mắn đồng sàng cộng chẩm với Giáo Chủ nói trắng ra chỉ có một – tiểu tình nhi của Giáo Chủ.

...

Khi trời còn chưa tối vẫn chưa tới lúc ngủ, Giáo Chủ tắm rửa đổi sạch sẽ quần áo, quay đầu vừa đi ra liền nhìn thấy Minh Chủ từ trong ngoại bào đã biến thành vải rách mà hắc vừa thay lẫn ra một bức họa cuộn

tròn nhỏ, mở ra vừa nhìn.

Minh Chủ: “A, không nhìn ra Đại Ma đầu đã vậy còn si tình ghê.”

Giáo Chủ: “...”

Trong hoạ quyển cũng là một tiểu mỹ nhân khó gặp, tuy khó mỹ ngang Giáo Chủ phong hoa tuyệt đại, nhưng mà...

Minh Chủ: “Đây là Phó Sứ gì đó bên cạnh người đi.”

Giáo Chủ: “...”

Minh Chủ cười đến vẻ mặt bốn cột: “Tiểu tình nhi?”

Giáo Chủ: “Câm miệng.”

5. Chương 5: Chuyện Xưa Của Giáo Chủ

Cuối cùng Minh Chủ liền khán gia bản lĩnh (*kỹ năng đặc biệt sở trường*) đều sử ra, mới tránh cho bức hoạ tiểu mỹ nhân bị Giáo Chủ đại nhân xé bỏ hoàn toàn.

Nhưng vẫn bị toạc một góc.

Minh Chủ nhìn bức hoạ bị xé một góc giả vờ như thở dài: “Thật đáng tiếc.”

Giáo Chủ lạnh như băng liếc Minh Chủ một cái: “Đồ vô dụng hủy là tốt, giữ lại làm gì.”

Minh Chủ cười: “Đồ vô dụng người lại mang ở trong người?”

Giáo Chủ: “...”

Minh Chủ cười: “Vẫn còn mang theo bên mình?”

Giáo Chủ bóp nát chén trà trong tay.

Minh Chủ cười cười không nói lời nào.

Chỉ là chẳng biết tại sao nụ cười đó thoát nhìn... có chút cô đơn.

....

Trước khi tiểu tình nhi của Giáo Chủ lên làm Phó Sứ Ma Giáo, là một tiểu thị tòng một chút cũng không thu hút.

Công việc hàng ngày của tiểu thị tòng là lau cái bàn quét quét rác, thỉnh thoảng khi thị tòng hàng trên bận bịu, hắn sẽ đi giúp bọn họ bưng trà cho các trưởng lão.

Khi đó tiểu thị tòng tuổi còn nhỏ, chưa phát triển, không có chút bộ dáng mỹ nhân nào như sau này, sợ người lạ, cũng không nói chuyện, cảm giác bản thân đời này phỏng chừng đều chỉ có thể ở trong Ma giáo làm một hạ nhân quét quét dọn dọn.

Khi đó Giáo Chủ cũng tuổi trẻ, lão Giáo Chủ vừa mới mất, Giáo Chủ còn kém mấy tháng mới hai mươi tuổi, tân đăng Giáo Chủ đại vị, người phía dưới cũng biết tân Giáo Chủ tuổi trẻ không hiểu chuyện, mỗi ngày lạnh như băng, mặc dù là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng tuyệt đối không phải dự liệu của Giáo Chủ Ma Giáo.

Phải biết rằng trong Ma giáo tất cả đều là một đám hổ lang, mỹ nhân có ích lợi gì? Nhưng mỹ nhân trần không được hổ lang, hổ lang chỉ có Ma Đầu mới áp được.

Vì thế Trưởng lão Đường chủ gì đó hơi có chút quyền thế trong giáo, cả đám đều không trình báo đương tân Giáo Chủ, đánh thành một ổ.

Còn lại một ít giáo chúng trung tâm, cũng chỉ không ngừng ở bên tai Giáo Chủ lặp đi lặp lại, vững vàng, phải vững vàng.

Giáo Chủ chính là mỗi ngày đứng ở trong linh đường lão Giáo Chủ, mặt không chút thay đổi.

Sau đó tiểu thị tòng không biết nhảy ra cái đại vận gì, thị tòng bên người Giáo Chủ bận không qua được, bảo y đi bưng chén trà cho Giáo Chủ.

Cũng chính khi đó, Giáo Chủ nhìn thấy tiểu thị tòng chưa bao giờ thấy bình thường vô cùng, ngại ngại mắc cỡ dâng cho hắn chén trà, do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là nhịn không được thật cẩn thận nói với Giáo Chủ một câu.

... có khỏe không.

Giáo Chủ dùng thời gian hai tháng.

Bất trung, giết. Gây rối, giết. Phạm thượng, giết. Đoạt quyền, giết.

Tất cả mọi người khi trước xem nhẹ tân Giáo Chủ toàn thân run rẩy quỳ rạp xuống dưới thủ đoạn huyết tinh đáng sợ của Giáo Chủ, lúc hô to vì Giáo Chủ thề sống chết nguyện trung thành, Giáo Chủ xoay người, đưa tay đỡ tiểu thị tòng lên ghế ngồi bên cạnh mình.

Lý do?

Giáo Chủ vẫn cảm thấy, Giáo Chủ Ma Giáo hành sự, không ai dám có phản kháng, đương nhiên là không cần lý do.

....

Nếu nhất định phải có, có lẽ, trên đời này cho dù là Ma Đầu âm tàn hung ác nhất, cũng sẽ có lúc thương tâm cần một người an ủi.

6. Chương 6: Minh Chủ Vẫn Không Biết Làm Gì...

Thời điểm Giáo Chủ từ trong mộng bừng tỉnh, phát hiện Minh Chủ tướng ngủ cực kì tệ đem tay và chân liều mạng đè hết lên người hắn.

Giáo Chủ không chút khách khí một cước đạp Minh Chủ xuống giường.

Bịch.

Đầu Minh Chủ hôn thẳng nền nhà cứng ngắc, lập tức tỉnh táo, phần nộ dị thường quay đầu lại, thấy Giáo Chủ phượng mâu nhất điều, ánh mắt băng lãnh từ trên mặt hắn đảo qua.

Minh Chủ nhất thời cảm thấy phía sau lưng lạnh lạnh.

Chút nộ hỏa trong lòng này thổi phù một cái..... tắt một chút cũng không còn.

Sau một lúc ngồi ở trên nền đất suy nghĩ kỹ, Minh Chủ nhìn Giáo Chủ mở miệng nói: " Nghe nói thường xuyên tức giận sẽ trông có vẻ già."

Giáo Chủ: “...”

Không khí trong phòng đột nhiên quặng dợn lên.

Một lát.

Giáo Chủ đem chăn cuộn, quay lưng lại tiếp tục ngủ.

Minh Chủ từ trên mặt đất đứng lên, có chút rầu rĩ thở dài, mặt dày mày dạn bò lên giường...

Chăn giường duy nhất bị Giáo Chủ cuộn đi rồi.

Minh Chủ đáng thương ở trên mép giường nằm trong chốc lát, dùng ánh mắt căm phẫn của mình đi lên án Giáo Chủ xoay sau lưng hắn.

Giáo Chủ không phản ứng chút nào.

Vì thế Minh Chủ bị vứt bỏ hết sức buồn bực lôi y phục ở đầu giường, quần lên người, nhắm mắt, cố gắng bỏ qua hàn ý ban đêm cuối thu, ngủ.

...

Buổi sáng ngày thứ hai lúc thức dậy, tâm tình của hai người tựa hồ cũng không được tốt.

Giáo Chủ bày một bộ biểu tình giống như người khác thiếu hẳn tám trăm vạn đứng lên rửa mặt chải đầu, Minh Chủ đông lạnh cả đêm run rẩy lấy bấy vốn ngủ chẳng ngon, ở bên mép giường còn mơ màng, ngẩng đầu nhìn Giáo Chủ...

Giáo Chủ đang chải đầu.

Minh Chủ trong lòng hiểu được Giáo Chủ tối hôm qua cũng không ngủ ngon lắm, một đêm ác mộng, sau đó ồn ào lên Minh Chủ vốn lạnh đến ngủ không được càng thanh tỉnh.

Xem ra Đại Ma Đầu Ma Giáo đáng quý không chỉ si tình mà còn chuyên tình, xem đi, sau khi bị tiểu tình nhi của mình phản bội tổn thương bao sâu kia.

Minh Chủ chẳng biết tại sao thở dài, ngồi ở mép giường lười biếng hỏi Giáo Chủ: “Buổi sáng ăn gì vậy?”

Giáo Chủ đang cầm lược chải một đầu tóc dài sáu bảy tấc quá thắt lưng, vẫn là lạnh lùng, một câu không nói.

Minh Chủ nhìn mái tóc dài của Giáo Chủ ngẩn người.

Cô nương cũng không có tóc đẹp như vậy đi.

Thật đáng tiếc, không phải cô nương.

Minh Chủ nghĩ.

Nếu như là một cô nương lớn lên đẹp mắt như vậy, hẳn nhất định lập tức lấy ngay về nhà!

7. Chương 7: Không Làm Sẽ Không Phải Chết

Sau khi Giáo Chủ bày vẽ mặt sáng sớm người khác thiếu hẳn tám trăm vạn, Minh Chủ ù ù cạc cạc tự dưng muốn đem toàn bộ tiền trong túi mình móc hết ra hai tay dâng cho Giáo Chủ.

Hắn hiện tại thật sự cảm giác mình thiếu Giáo Chủ đại nhân tám trăm vạn a, bản mình cũng chẳng rõ!

Cũng may qua giữa trưa một con bò câu ú từ cửa sổ khách điểm đáp vào, sắc mặt Giáo Chủ hơi hơi dịu đi không ít.

Chẳng lẽ Giáo Chủ muốn ăn bò câu nướng?

Minh Chủ nhìn bò câu ú núc kia chảy nước miếng.

Hình như bò câu nướng không tệ.

Ngay sau đó Giáo Chủ bắt con bò câu ú kia, từ ống trúc nhỏ buộc vào chân bò câu ú móc ra một tờ giấy cuộn nhỏ.

Không có bò câu nướng rồi.

Minh Chủ đột nhiên cảm thấy vô cùng thất vọng.

...

Tờ giấy là Vệ Trưởng lão Ma giáo đưa tới.

Khoảng thời gian bảy năm Giáo Chủ lên làm Giáo Chủ, những thứ khác không nói, tử trung bên cạnh vẫn bồi dưỡng được không ít, tuy nói bị Phó Sứ tiểu tình nhi nhiều năm như vậy cấu kết đi không ít, nhưng trụ cột của Giáo Chủ còn tại, Vệ trưởng lão này chính là trụ cột trong trụ cột của Giáo Chủ đại nhân.

Nói thật, Giáo Chủ tuy đối tiểu tình nhi vô cùng yên tâm, nhưng rất nhiều chuyện... vẫn là có điều giấu diếm với tiểu tình nhi.

Tỷ như chú chim Vệ Trưởng lão nuôi dưỡng này.

Giáo Chủ mang theo túi thơm Vệ Trưởng lão đưa, vô luận đi bao xa, chú chim này đều có thể tìm được nơi Giáo Chủ đang ở.

À đúng rồi, kỳ thật đây không phải là bồ câu ú, tuy nó mập, nhưng từ tôn nghiêm của một con chim, bị ngộ nhận thành con chim khác nó cũng rất bối rối nha!

Tờ giấy chỉ dùng để đến xác nhận Giáo Chủ sinh hay tử.

Giáo Chủ sau khi xem hết tờ giấy cũng viết mảnh giấy đưa Vệ Trưởng lão, đại ý chính là bảo Vệ Trưởng lão đừng tiết lộ chuyện bản thân còn chưa chết, rồi bảo Vệ Trưởng lão báo cáo tình huống trong giáo chuẩn bị làm nội ứng, bảo con bồ câu ú... chim ú chuyển về.

Thời điểm Giáo Chủ xoay người, biểu tình trên mặt từ thiếu tám trăm vạn biến thành thiếu hiệp người sẽ trả hết tiền nợ mau nỗ lực lên.

Minh Chủ không hiểu ra sao thở phào nhẹ nhõm.

Hai người ở lại khách điểm nghỉ ngơi bốn ngày.

Kỳ thật chính là hai người đều tự tìm một chỗ ngồi nhắm mắt điều tức chữa thương, lúc rảnh rỗi, Minh Chủ kỳ thật rất muốn cùng Giáo Chủ nói chuyện phiếm, nhưng ngẩng đầu nhìn đến khuôn mặt lạnh như băng của Giáo Chủ, liền ngoan ngoãn ngậm miệng, coi như vừa nãy cái gì mình cũng không nghĩ.

Bốn ngày, Giáo Chủ nói không đến mười câu, trong đó có năm câu cũng đều là một chữ.

Minh Chủ thấy buồn bực sâu sắc.

Khuya ngày thứ tư, khi Minh Chủ lại bị Giáo Chủ đạp xuống giường, con chim ú kia lại bay trở về.

Lần này mảnh giấy tương đối dài, đại khái nói bọn họ còn đang trên đường quay về tổng đà, cùng với Phó Sứ tự phong cái gì thay mặt Giáo Chủ, dự định khoảng nửa tháng đến một tháng liền tự lập làm Giáo Chủ, chính là một tờ danh sách thật dài.

Tất cả người phản bội Giáo Chủ đều nhập vào Phó Sứ.

Giáo Chủ im lặng nhìn xong đơn tên kia, biểu tình không hề biến hóa, quay đầu, thấy Minh Chủ ở bên cạnh thò đầu nhìn lên.

Giáo Chủ: “...”

Minh Chủ bị phát hiện khá ngượng ngùng, sau khi đối Giáo Chủ cười ngây ngô nửa ngày cũng không gạt qua được, thành thật quang minh chính đại ngồi xuống cạnh Giáo Chủ, dù sao giờ bọn họ là quan hệ hợp tác, nói không dễ nghe một tí thì phải là châu chấu trên một sợi dây thừng, nhìn xem tình báo của đồng bọn hợp tác cũng không có việc gì.

Giáo Chủ trực tiếp đem tờ giấy kia đưa cho Minh Chủ.

Minh Chủ yên lặng xem hết, sau đó ngẩng đầu nhìn Giáo Chủ, hơi hơi nhăn lại mi.

Giáo Chủ nghĩ Minh Chủ muốn đưa ra đề nghị gì, tập trung tinh thần nghiêm túc nghe.

“... Người này sao từ đầu tới đuôi cũng không hỏi một câu người thế nào rồi nhỉ?”

Giáo Chủ sững sốt.

Minh Chủ nhú màu: “Tất cả đều là việc công, cũng không hỏi một chút Giáo Chủ bọn họ có bị thương hay không, thật không có lương tâm.”

Giáo Chủ: “...”

Hắn đột nhiên không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hỏi hắn có bị thương hay không?

Lời này...

Trừ bỏ tiểu tình nhi, sẽ thấy không ai từng hỏi hấn.

...

Sau một lúc lâu, Minh Chủ nhìn nhìn thần sắc Giáo Chủ, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vai Giáo Chủ, vẻ mặt đồng tình: “Người nhân duyên thực kém.”

8. Chương 8: Hừ, Là Cô Nương Người Liền Nhìn Thấy Quen

Ngày hôm sau hai người bắt đầu lên đường tới Tổng đà Ma Giáo.

Minh Chủ bùm vết thương mới thêm trên mặt mình, rề rề rà rà theo ở phía sau, nghĩ thầm mình chẳng qua nói lời nói thật thôi, Giáo Chủ hạ thủ cũng thật hung ác... Ui đau quá.

Thương trên người hai người mới chỉ tốt ba bốn thành, cũng không sót ruột, cứ như vậy chậm chạp đi tới, xem chừng khi đến Tổng đà Ma Giáo, vết thương đã lành lặn rồi, đến lúc đó căn bản không có ai có thể ngăn được bọn họ.

Đệ nhất giang hồ và đệ nhất chính phái liền thủ.

Tại sao là đệ nhất chính phái ấy à... bởi vì Minh Chủ hấn ghét bỏ giang hồ đệ nhị quá khó nghe.

Ai biết tại sao công phu người Ma Giáo hầu như cao hơn so với chính phái cao chứ! Minh Chủ có chút không vui, ngày đó sau khi giao thủ hấn liền đã minh bạch, ít nhất trong vòng vài năm, hấn vẫn không có biện pháp đánh bại Đại Ma Đầu võ công đã cao đến biến thái này.

Ai bảo hấn tập võ trẻ chứ.

Có điều chờ coi, nói làm bầm, một ngày nào đó lão tử sẽ lên làm đệ nhất giang hồ.

Minh Chủ vừa đắc ý, cười, đột nhiên chỉ nghe thấy có người hô.

“Minh... Minh Chủ? Ngài không có việc gì chứ?!”

Minh Chủ chỉ cảm thấy sững cả người, quay đầu, phía sau hai hiệp sĩ có chút nhìn quen mắt một bộ dáng mừng rỡ như điên nhìn hấn.

Giáo Chủ đằng trước thân hình cứng đờ, vẫn chưa quay đầu lại, nhưng một tay đã cầm vũ khí trong tay áo.

Minh Chủ cảm thấy hai người này nhìn thấy quen, nhưng căn bản nghĩ không ra.

Rất rõ ràng, bọn họ biết hắn, nhưng mà hắn không biết bọn họ.

Minh Chủ có chút xấu hổ.

Hai vị hiệp sĩ nọ đối với chuyện Minh Chủ không chết thực cảm thấy hết sức vui vẻ.

Minh Chủ một mặt đối hai người cười xấu hổ vạn phần, một mặt trong lòng nhanh chóng tự hỏi phải làm sao bây giờ.

Tuyệt đối không thể để cho bọn họ nhận ra Giáo Chủ.

Nhưng lúc chính tà đánh nhau Giáo Chủ đều là lộ mặt, hơn nữa bộ dạng Giáo Chủ thật sự là quá mức dễ nhớ, phỏng chừng trong chính phái đã có không ít người thành công khắc sâu vào trong đầu bộ dạng lạnh băng tuyệt sắc của người trước mắt này.

Mà con m* nó Giáo Chủ đang đứng phía sau mình! Tuy là không xoay người, nhưng sớm hay muộn sẽ bị nhìn thấy được!!

Minh Chủ sốt ruột.

Minh Chủ quýnh lên, liền lập tức thốt ra câu: “Các người nhận lầm người rồi.”

Giáo Chủ: “...”

Tên này quả nhiên là thằng ngốc.

Hiệp sĩ Giáp không ngừng lắc đầu: “Minh Chủ, lúc ngài chủ trì Đại hội Trừ Ma ta đã thấy ngài mà! Làm sao có thể nhận sai được!”

Đại hội Trừ Ma?

Sắc mặt Giáo Chủ trầm rõ rệt.

Hiệp sĩ Ất ở bên cạnh gật đầu: “Hai ngày trước khi ngài đã bại Giáo Chủ Ma Giáo chúng tôi cũng vừa

thấy!”

Sắc mặt Giáo Chủ hoàn toàn đen lại.

Ai đánh bại ai?

Minh Chủ lại cảm thấy sau lưng mình bắt đầu không ngừng đổ mồ hôi lạnh, một mặt xấu hổ vô cùng cười với hai người, một mặt không động môi nói khê với Giáo Chủ giải thích: “Ta cũng không biết đồn đãi này là chuyện gì xảy ra!”

Giáo Chủ nhú mày.

Người tự chọn một kiểu chết đi.

Minh Chủ lệ rơi đầy mặt.

Hắn hiện tại thật sự đánh không lại Đại Ma Đầu này! Chết như thế nào còn phải theo yêu thích của Ma Đầu!

Hiệp sĩ Giáp còn đang lải nhải liên miên: “Minh Chủ ngài không chết chúng tôi cũng yên lòng rồi, ngài không biết vài vị chuông môn còn có lão sư phụ ngài đều suýt tí nữa sót ruột sanh bệnh đau!”

Hiệp sĩ Ất: “Minh Chủ ngài đợi, chúng tôi lập tức liền đi báo bình an cho ngài!”

Hiệp sĩ giáp: “Đúng vậy, lão Minh Chủ cũng nói, đánh không thắng được không sao, ngài có thể còn sống trở về là tốt rồi.”

Giáo Chủ: “...”

Minh Chủ còn chưa kịp nói chuyện, đã nhìn thấy Giáo Chủ đột nhiên tiếp tục đi thẳng về phía trước rồi.

Minh Chủ nhìn bóng lưng Giáo Chủ sững sốt một hồi lâu, cuối cùng quay đầu đối hai vị hiệp sĩ bất đắc dĩ cười cười, nói: “Làm phiền nhị vị trở về báo cái bình an cho sư phụ ta, ta ở đây còn có một chút chuyện, chỉ sợ không nhanh như vậy có thể trở về...”

Minh Chủ hơi hơi dừng một chút, lại quay đầu nhìn bóng lưng Giáo Chủ liếc mắt một cái, đối hai người cười cười liền ôm quyền: “Cáo từ.”

Hiệp sĩ Giáp cùng hiệp sĩ Ất đứng chung tại chỗ ngăn người nhìn Minh Chủ đuổi theo Giáo Chủ đã đi xa.

Hiệp sĩ Giáp: “... Cái người vừa mới rời khỏi sao nhìn quen thế nhỉ.”

Hiệp sĩ Ất: “Cô nương xinh đẹp người đều nhìn quen mắt.”

Hiệp sĩ Giáp sửng sốt: “Cô nương...?”

Hiệp sĩ Ất nhú mày: “Nhìn bóng dáng tư thái đẹp như vậy, nhất định là một cô nương!”

Hiệp sĩ Giáp còn đang ngơ ra: “Cô nương... thân thiết với Minh Chủ như vậy... vậy mau trở về nói cho lão Minh Chủ mau!”

9. Chương 9: Ủa, Tự Nhiên Thay Đổi Nhiều Thế

Minh Chủ đuổi theo Giáo Chủ, sau đó, cũng không nói gì, chỉ cùng Giáo Chủ sóng vai mà đi.

Đi được một đoạn đường sau, Giáo Chủ cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Ở trong Giáo không có một người dám cùng hấn sóng vai bước đi.

Cho dù là tiểu tình nhi của Giáo Chủ, quý làm Phó Sứ lại có một tầng quan hệ thân mật với Giáo Chủ, thời điểm ở cùng Giáo Chủ cũng phải sau Giáo Chủ nửa bước, khi nói chuyện phần lớn cũng là cung kính, có đôi khi lời nói đối với Giáo Chủ tuy là quan tâm, nhưng kỳ lạ lại xa cách một tầng thân phận.

Mấy ngày nay ở chung cùng Minh Chủ ... Minh Chủ nói chuyện tùy tiện, lời nói chỉ coi Giáo Chủ là một bằng hữu, cộng thêm Minh Chủ là người tự lại thực (*lần đầu gặp cứ như bạn cũ quen lâu năm*), ngữ khí rất dễ thân gần gũi, Giáo Chủ tuy không nói lời nào, nhưng Minh Chủ tự mình lẩm bẩm đều có thể nói đến hơn nửa canh giờ, đột nhiên im lặng như thế...

Giáo Chủ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Giáo Chủ quay đầu nhìn Minh Chủ, phát hiện Minh Chủ đang nhìn hấn.

Giáo Chủ mất tự nhiên xoay lại đầu: “...”

Minh Chủ ho khan một tiếng, nói sang chuyện khác: “Chúng ta nên cải trang sơ qua một chút, lại bớt bị nhận ra.”

Giáo Chủ: “...”

Minh Chủ đã thực quen đem trầm mặc của Giáo Chủ cho là chấp nhận.

Minh Chủ lại đi kiếm hại bộ y phục vải thô, mỗi người thay một bộ, Minh Chủ từng có phát tiếu (*bạn từ bé, không phân nam nữ*) tinh thông thuật dịch dung, hắc tò mò cũng đi theo học một chút, tuy nói dịch dung hắc là không thể, nhưng hoá trang sửa sửa chút bên ngoài vẫn là có thể.

Vì thế hai người thay đổi trang tiếp tục rì rì hưởng tổng đà Ma Giáo.

Một đường vô kinh cũng vô hiểm*.

* (*không có bất ngờ hay nguy hiểm*)

Đời rất cực vất vả tới được chỗ, một tháng đều đã đi qua.

Thương Giáo Chủ và Minh Chủ đều tốt lắm bảy bảy tám tám, ở trên tư tưởng và hiểu ngầm lại đạt đến thống nhất đáng quý.

Thí dụ như hiện tại Giáo Chủ rất cực có thể chịu được tương ngũ kém đến cực điểm của Minh Chủ mà sẽ không đá hấn xuống giường nữa.

Thí dụ như Giáo Chủ rất cực sẽ trong lúc Minh Chủ tự mình mình nói liên miên lải nhải sau nửa canh giờ qua loa trả lời một câu ừm.

Vì thế Minh Chủ lại tiếp tục lải nhải liên miên nửa canh giờ.

Vì thế tương ngũ của Minh Chủ ngày càng kém ngày càng táo tợn.

Cuối cùng không biết tại sao khi khách điểm có hai gian phòng, hai người cũng không từng thành công tách ra ngủ.

Rõ ràng Minh Chủ cả lý do ta sợ tối phí tiền đều nhanh chóng lòi ra rồi...

...

Hai người cách thành trấn nghỉ chân Ma Giáo rất gần.

Thành trấn tự Ma Giáo thành lập tới nay liền cơ bản thoát khỏi quản lý của quan phủ, trong thành trấn phần lớn đều là thê nhi gia quyền giáo chúng Ma Giáo, quan phủ căn bản không dám quản nhiều, mỗi ngày nhắm một mắt mở một mắt, thậm chí hận không thể nhắm hết con mắt lại.

Nhưng Giáo Chủ đối với thành trấn này một chút cũng không quen thuộc.

Giáo Chủ không có thê nhi, lão Giáo Chủ sau khi qua đời hẳn cũng chỉ có tiểu tình nhi một cái gia quyền, mà “gia quyền” lại ở chung một chỗ trong Tổng đà Ma Giáo với hắn, Giáo Chủ lại không thường thích nơi nơi chạy loạn, số lần đến thành trấn này lại có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trong thành trấn đều là gia quyền Ma Giáo, đương nhiên cũng không ít người Ma Giáo, tuy nói Giáo Chủ cải trang thay đổi bộ dạng không ít, nhưng Minh Chủ vẫn là lo lắng đề phòng sợ Giáo Chủ bị người ta nhận ra.

Cách báo thù càng gần, Giáo Chủ lại càng trầm mặc.

Tuy Minh Chủ cảm thấy Giáo Chủ vẫn đều rất trầm mặc.

Nhưng từ một ngày khó khăn lắm mười câu nói biến thành một ngày ba câu, thay đổi giảm hai phần ba, còn khiến Minh Chủ cảm thấy chênh lệch quá lớn...

Đặc biệt khi hai câu trong ba câu đều là ừm.

Có lẽ là khi sắp báo thù lại luyện tiết tiểu tình nhi đi.

Minh Chủ thở dài, ngẩng nhìn bốn phía, lại ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời.

Chắc chắc chắc, cái chỗ rách nát này cùng vài năm trước lúc mình tới quả thực giống nhau như đúc

10. Chương 10: Anh Hùng, Đăng Cơ À?

Vào lúc ban đêm, Minh Chủ gặp được vị Vệ Trưởng lão Ma Giáo kia.

Cũng rất là trầm mặc.

Đơn giản cùng Giáo Chủ hỏi báo tình huống sau, Vệ Trưởng lão lại lo lắng sẽ bị Phó Sứ tiểu tình nhi của Giáo Chủ phát hiện hành tung, vội vàng chạy trở về.

Vẫn là một câu cũng chưa hỏi thương thế nào Giáo Chủ.

Minh Chủ ở bên cạnh sờ sờ cảm.

Ma Giáo, thật đúng là một chút nhân tình vị cũng không có.

Ngẫm lại, Minh Chủ lại quay đầu nhìn nhìn Giáo Chủ.

Ở loại địa phương này lớn lên, trách không được Giáo Chủ cả ngày lạnh như cái tảng băng.

Tảng băng cũng chả dễ ủ nóng a chắc chắn.

...

Tình huống Ma giáo không sai biệt lắm trong suy đoán của hai người.

Phó Sứ Ma Giáo, đương nhiên bây giờ là Đại Giáo Chủ, cũng chính là cái vị tiểu tình nhi của Giáo Chủ đại nhân, đã khẩn cấp muốn đi lên vị trí Giáo Chủ rồi.

Bắt đầu mấy ngày này tổ chức đại điển, sau khi chấm dứt, Phó Sứ sẽ kế vị Giáo Chủ.

Minh Chủ quay đầu nhìn Giáo Chủ.

Giáo Chủ trầm mặc một hồi: “Thời điểm Đại điển đi lên giết.”

Minh Chủ thở dài: “Thành thật mà nói, người luyện tiếc đi.”

Giáo Chủ: “...”

Minh Chủ: “Bằng không... đừng giết nữa?”

Giáo Chủ phượng mâu nhất điều, không lạnh không nhạt liếc Minh Chủ một cái: “Người không cần tên tuổi?”

Minh Chủ: “Cái này...”

Giáo Chủ: “Hay người muốn thử đánh bại bốn tọa?”

Minh Chủ câm miệng.

Giáo Chủ nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm một câu: “Đừng lo chuyện bao đồng.”

Bao đồng...

Đừng lo chuyện bao đồng?

Giáo Chủ nói hần lo chuyện bao đồng?

Minh Chủ nổi giận.

Con mẹ nó lão tử lo chuyện bao đồng là vì ai hử!

Giáo Chủ lạnh băng liếc Minh Chủ một cái.

Minh Chủ yên lặng.

Được rồi, hần lo chuyện bao đồng, hần... hần lo chuyện bao đồng là vì cam đoan chính mình còn có thể tái tuyển Minh Chủ, hần cứ thích lo chuyện bao đồng, xen vào thì thế nào! Hần từ nhỏ xem kịch cứ thích đoàn tụ vui vẻ! Con m* nó thích thì thích làm chết đi sống như thế này không phải phong cách của hần a!

Minh Chủ nhìn mặt không chút thay đổi Giáo Chủ, ở trong lòng thầm chọc chọc nghĩ.

Mau cùng tiểu tình nhi nhà ngươi hòa hảo đi hòa hảo đi, hòa hảo ta có thể quay về Võ Lâm minh a.

Nguy, người ta đại đoàn viên hần lại phải làm sao giờ.

Cuối cùng, Minh Chủ sâu kín thở dài bùi ngùi nói: “Ôi nhân sinh.”

Giáo Chủ: “...Câm miệng.”

...

Ngày Đại điển.

Minh Chủ vốn tưởng rằng Vệ Trưởng lão sẽ nghĩ biện pháp dẫn bọn hần trà trộn vào Ma Giáo, ví dụ như

cải trang thành một hộ vệ hay gì đó, không nghĩ tới Vệ trưởng lão thật là mang theo quần áo cho bọn hắn, bất quá chỉ có một bộ, còn là Giáo Chủ.

Minh Chủ thở dài một hơi.

Thực bất công, không phải là hắn không phải người Ma Giáo sao.

Nhìn kỹ lại.

Màu sắc y phục này lấy đỏ thẫm là chính, phi thường chính thức, mép đường văn lưu kim, rườm rà cực điểm.

Minh Chủ nhìn Giáo Chủ cau mày thốt ra: “Anh hùng, đăng cơ à?”

Giáo Chủ lạnh như băng liếc Minh Chủ một cái, không chút nào để ý.

Kỳ thật Minh Chủ cũng có thể nhìn ra được, y phục đó đại khái là cách ăn mặc nên có trong đại điển Giáo Chủ Ma Giáo này.

Theo tính cách của Giáo Chủ, lén lút vào Ma Giáo rồi báo thù hình như là chuyện không có khả năng, Giáo Chủ mặc y phục chói lọi xuất hiện trên đại điển rồi quang minh chính đại ở trước mặt mọi người giết hết người phản bội hắn mới là bản sắc của Giáo Chủ a.

Kỳ thật ở phương diện khác mà nói Giáo Chủ thật rất chính nhân quân tử.

Minh Chủ sờ sờ cằm.

Tuy nói chính là chết muốn sĩ diện không kéo mặt xuống, hưởng hồ... bọn họ có từng nghĩ bộ dáng này lên Ma Giáo báo thù tỷ lệ thất bại lớn bao nhiêu không!

Cũng may Giáo Chủ còn có đầu óc không từ đại môn Ma Giáo tùy tiện đi tới.

Bọn họ vòng sau núi.

Tuyến mật thám chính phái thâm sai phái một nhóm một nhóm, Minh Chủ cũng không biết Ma Giáo lại có nơi thế này.

Còn không có thủ vệ nào.

Nếu tiến công Ma Giáo quả thực...

Giáo Chủ tựa hồ như nghĩ đến điều gì đấy quay đầu lại nhìn Minh Chủ liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Đây là nơi bốn tọa luyện công.”

Nơi luyện công à... đoán chừng là đánh lén không được nữa, một mình Ma Đầu kia đã đủ một đồng người bọn họ chịu đựng.

Minh Chủ thập phần thất vọng.

11. Chương 11: Giáo Chủ Chính Phái Đánh Vào Rồi

Giáo Chủ thay đổi quần áo trên người sau, Minh Chủ chỉ thấy cảm giác Giáo Chủ tạo cho người ta đều đã bất đồng, ngữ khí như trên cao nhìn xuống, nói so với hai ngày trước nhiều hơn một chút xú, nhưng luồng cảm giác mới lạ này, làm Minh Chủ cảm thấy hẳn có thể phóng hai bước chạy đến trước mặt Giáo Chủ, nhưng Giáo Chủ lại đột nhiên khinh công bay ra ngoài trăm thước.

Minh Chủ vỗ vỗ cái ót mình.

So sánh vậy thế nào không đúng lắm.

Tuy nói cự người ở ngoài ngàn dặm.

Nhưng yêu nghiệt vẫn là yêu nghiệt, mỹ nhân quả nhiên vẫn là mỹ nhân.

Minh Chủ cười tủm tỉm nghĩ.

Một mặt nhận được ánh mắt lạnh băng của Giáo Chủ quét tới: “Đừng rì rì sau chân bốn tọa.”

Bốn tọa chặc chặc chặc, kêu lên thật đúng là...

Tiêu hồn.

...

Từ sau sơn vòng vào Ma Giáo, Minh Chủ đột nhiên phát hiện trong Ma giáo không biết từ khi nào tụ tập nổi lên một lửa người, tựa hồ là đang chờ bọn họ, vừa nhìn thấy Giáo Chủ xuất hiện, hô phịch phịch quỳ

xuống một mảng lớn.

“Thuộc hạ tham kiến Giáo Chủ!”

Tầm mắt Giáo Chủ đảo qua đám người, sau một lúc lâu, lười biếng ừm một tiếng: “Đứng lên đi.”

Minh Chủ bịt mũi.

Một người vạm vỡ đứng lên, lập tức nói: “Thuộc hạ đã biết Giáo Chủ ngài tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, quả nhiên là tên tiểu tiện nhân động tay chân!”

Giáo Chủ phượng mâu nhất điều trong giọng nói có chút hơi giận: “Câm miệng.”

Người vạm vỡ kia sững sốt.

Giáo Chủ hơi hơi dịu đi một chút ngữ khí: “Các ngươi nhưng thật ra trung tâm.”

Những người đó lập tức vỗ bộ ngực của mình tỏ vẻ lòng mình nhật nguyệt chứng giám.

Giáo Chủ lại khẽ hừ nhẹ một tiếng: “Bốn tọa sinh tử không rõ một tháng, chỉ có một mình Vệ Trưởng lão tới tìm bốn tọa.”

Những người đó sững sốt, cảm thanh.

Minh Chủ quay đầu nhìn nhìn Vệ Trưởng lão.

Vệ Trưởng lão không nói một lời đứng sau Giáo Chủ, hơi hơi cúi đầu, trên mặt một chút biểu tình cũng không có.

Minh Chủ lại sờ sờ cằm của mình, không nói lời nào.

Nhưng Minh Chủ không nói lời nào, cổ tình còn có người đến bối khoét hấn.

Có người đột nhiên run rẩy chỉ vào Minh Chủ nói: “Giáo... Giáo Chủ... người đó...”

Giáo Chủ lạnh băng một ánh mắt đảo qua.

Người nọ cũng cảm thanh.

Đại khái là định nói mình bộ dạng rất giống Võ Lâm Minh Chủ đi ha hả kỳ thật hẳn chính là, ờ, người không nghĩ tới đi.

Minh Chủ nghĩ như vậy, vẫn là hơi cúi thấp đầu nghĩ ... buổi sáng hẳn không nên khôi phục bộ dạng vốn dĩ.

Giáo Chủ không nói với bất luận kẻ nào hẳn chính là Minh Chủ chính phái, cho dù đối với Vệ Trưởng lão, nói cũng chỉ chẳng qua là tìm được ám vệ của hắn, ám vệ tử trung bên người Giáo Chủ rất nhiều, thậm chí còn có một bộ phận người không có giáo chúng Ma Giáo nào biết được, chỉ có mình Giáo Chủ mới biết.

Đại diện cử hành trong chính điện Ma Giáo.

Không biết Vệ trưởng lão sử dụng thủ đoạn thu mua gì, một đường hộ vệ Ma Giáo thế nhưng đối với một đoàn người bọn họ làm như không thấy.

Minh Chủ một chút cũng không biết Giáo Chủ là khi nào thì làm nhiều chuyện như vậy.

Đảo mắt chính điện đã ở gần trước mặt.

Thủ vệ ở ngoài chính điện tầng tầng lớp lớp, còn có không ít Đường chủ Trưởng lão Ma Giáo tụ tập, Minh Chủ trong lòng chỉ cảm thấy có lẽ là không thể thiếu một hồi ác chiến rồi, thật không nghĩ đến Giáo Chủ chậm rãi từ thềm đá cẩm thạch ở ngoài chính điện đi lên, mấy thủ vệ Đường chủ Trưởng lão hai bên thềm đá, cả đám đều quỳ xuống cúi đầu hô to thuộc hạ kiến quá Giáo Chủ.

Minh Chủ hơi sững sốt.

Trong điện.

Một gã nam tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt hoa phục đứng ở trên đài cao, Minh Chủ nhận ra người nọ hình như là tiểu tình nhi trên bức họa cuộn tròn kia của Giáo Chủ, Phó Sứ Ma Giáo, chẳng qua gầy một chút, cũng tiều tụy một chút.

Trong đại điện một mảnh hỗn độn, máu tươi thi thể đầy đất, tựa hồ là trải qua một trận đánh nhau, mà bên người Phó Sứ còn đứng không ít hộ vệ, nhưng mà bất hạnh, người vây quanh bọn họ ngày càng nhiều.

Giáo Chủ bước vào đại điện, nâng con ngươi nhìn Phó Sứ trên đài cao, đáy mắt không có nửa điểm ôn hòa.

“Bốn tọa còn sống trở về rồi.”

Phó Sứ sắc mặt trắng bệch, lại không nói được một lời.

“Người rất thất vọng?” Giáo Chủ lạnh băng nói, trong giọng nói thậm chí mang theo một chút mỉa mai.

Một Đường chủ bên người Phó Sứ hô lớn: “Lớn mật! Người là ai!”

Không biết biến báo (*dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc*).

Minh Chủ nhin không được nghĩ, ván này thế rõ ràng ngã toàn bộ bên Giáo Chủ, chính mình hồ đồ nói muốn hợp tác với Giáo Chủ thật sự là rất ngốc người ta đều đã bắt tri làm mấy thủ chuẩn bị rồi...

Giáo Chủ mỉm cười hơi hơi nhất khiêu phượng mâu, quảng tụ (*tay áo*)vung lên, cơ hồ không ai nhìn thấyhắn làm chuyện gì, Đường chủ kia liền thẳng tắp ngã xuống.

“Bổn tọa cùng Mặc nhi nói chuyện, phỏng dung cho người xen mồm.”

Minh Chủ cảm thấy sắc mặt Phó Sứ trên đài càng lúc càng trắng.

Giáo Chủ lại nâng mắt nhìn Phó Sứ trên đài cao: “Bổn tọa không thích ngựa đầu nói chuyện với người khác.”

Sau một lúc lâu.

Phó Sứ hơi hơi giật giật thân mình, vậy mà lão đảo lê bước tách ra hộ vệ bên cạnh đi xuống dưới đài cao.

Minh Chủ ban đầu nghĩ đến Giáo Chủ sẽ về mặt thống khổ hỏi Phó Sứ tại sao, nhưng hai người mặt đối mặt đứng trầm mặc một lúc lâu sau, Giáo Chủ lạnh như băng mở miệng, chính là hai chữ.

“Biết sai?”

Minh Chủ: “...”

Hắn như biết tại sao tiểu tình nhi Giáo Chủ muốn phản bội hắn người này tuyệt chẳng hiểu tình cảm gì!

Phó Sứ tựa hồ đối với Giáo Chủ cực kỳ sợ hãi, nhưng run run một hồi lâu, vẫn là ngẩng đầu cắn răng nói: “Sai ở đâu!”

Mà cơ hồ là khi Phó Sứ hô xong những lời này, đồng thời, một tên thủ vệ chạy ngã nhào vào đại điện, cũng

không rõ ràng hô lớn một tiếng với người kia: “Giáo Chủ! Chính phái đánh vào đây rồi!”

Nói xong thủ vệ kia liền nhìn thấy ở trong đại điện Giáo Chủ và “Giáo Chủ” giằng co ngẫn người.

Giáo Chủ tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, nhưng tức khắc liền hồi thần sau đó quay đầu lạnh lùng nhìn Minh Chủ liếc mắt một cái, phần nộ đè nén trong mắt không cần nói cũng biết.

Minh Chủ trong lòng thành thịch một tiếng.

“Bắt lấy hắn.”

12. Chương 12: Lão Minh Chủ

Minh Chủ lui về phía sau một bước.

Giáo Chủ nhất định là cho rằng những người chính phái là hắn mang đến, vậy là, võ lâm Minh Chủ, ngốc hồ hồ đi theo một tên Đại Ma Đầu cùng nhau lãng phí một tháng thời gian, kết quả cuối cùng ra loại sự tình này.

Một tháng này Giáo Chủ đại nhân cứ chỉ bị người phản bội.

Đầu tiên là tiểu tình nhi, sau đó là Minh Chủ không biết hắn xem là quan hệ gì.

Túc địch sao? Nhưng một tháng ở chung này càng giống như là bằng hữu, nhưng hồng câu (*khoảng cách*) ở giữa chính tà ... tựa hồ vĩnh viễn không thể vượt qua.

Loại thời điểm này Minh Chủ cho rằng dù mình khàn cả giọng hô lớn người nghe ta giải thích cũng vô dụng, hết thấy trùng hợp chừng như chính là nói, việc này là hắn làm.

Tả hữu hộ vệ sững sốt trong chốc lát cuối cùng hồi phục thần trí, tuy nói bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lời là Giáo Chủ nói chính là mệnh lệnh, Minh Chủ nhìn hộ vệ vây tới cau lại mày, lại quay đầu nhìn thấy ánh mắt Giáo Chủ lạnh đến không có nửa điểm cảm tình, trong lòng không biết vì sao cả kinh, cơ hồ là thốt ra.

“Không phải ta.”

Mặc dù là rất nhẹ, Minh Chủ vẫn cảm giác Giáo Chủ hơi hơi nhúu nhúu mày.

Đường như là đang phán đoán thực giả lời của hắn.

Ngay sau đó Minh Chủ nhìn thấy tay Phó Sứ phía sau Giáo Chủ cử động.

Minh Chủ sắc mặt trắng nhợt, một câu cần thận còn chưa hô ra.

Giáo Chủ phản thủ vung tay áo, Phó Sứ đột nhiên bị đẩy lui vài bước, một thanh chủy thủ rơi trên mặt đất, há mồm chính là một ngụm lớn máu tươi.

Minh Chủ: “...”

Lo lắng vô ích ...

Giáo Chủ cúi đầu nhìn Phó Sứ nói: “Người cho là bốn tọa còn có thể giống như trước an tâm đem phía sau lưng giao cho người?”

Nói xong, ngay cả đầu cũng không ngoảnh, chỉ lạnh tanh đưa tay nói với thủ vệ: “Thả hắn ra.”

Minh Chủ sững sốt.

Thật sự là... hắn công phu tốt như vậy, rõ ràng không ai bắt được hắn a.

Minh Chủ vừa ở trong lòng căm giận vừa kỳ lạ nở nụ cười.

Tả hữu hộ vệ không để ý Minh Chủ ngược lại đi tóm Phó Sứ, mới vừa rồi thủ vệ báo chính phái đột kích, chỉ sợ chính phái đã nắm được thời gian, hiển nhiên không thể lơ là, thủ vệ chung quanh Ma Giáo bây giờ thừa thốt, thật không dễ ứng phó.

Vệ Trưởng lão nhện không được cầu vấn Giáo Chủ bước tiếp theo nên làm cái gì.

Giáo Chủ y cũ một bộ dạng không lạnh không đậm nói: “Ở đây chờ bọn họ đến.”

Thực lực chính phái Minh Chủ rất là rõ, lần trước sau khi chính tà giao chiến chính phái cũng tổn thất thảm trọng, nếu Giáo Chủ không ở đây mà Ma Giáo nghe theo Phó Sứ thống lĩnh, song phương đại khái thể lực ngang nhau, nhưng Giáo Chủ ở đây, tất cả thật đúng là khó mà nói, Ma Dẫu kia công phu đã đăng phong tạo cực (*đạt tới đỉnh cao*), đừng nói một đánh mười, chỉ sợ một đánh trăm đều dễ dàng không có vấn đề gì.

Bên kia hắn cũng lo lắng không đến.

Cho nên vẫn là lo lắng cho mình đi.

Nếu như bị người trong chính phái nhận ra thì không xong rồi.

Vì thế Minh Chủ lui ra phía sau hai bước, núp ở phía sau Vệ Trưởng lão.

Đáng tiếc Vệ Trưởng lão không đủ cao, chỉ có thể che nửa khuôn mặt hắn.

Vệ Trưởng lão như không hiểu nhìn Minh Chủ một cái.

Giáo Chủ bảo người ở bên trong chờ, bên ngoài cũng không bao nhiêu hộ vệ, người chính phái thực dễ dàng liền xông vào bên trong.

Đi đầu chính là một lão giả nhìn qua tuổi đã khá lớn nhưng vẫn vô cùng khoẻ khoắn tinh thần sáng láng.

Minh Chủ lộ đầu nhìn thoáng qua.

Lập tức không yên lòng.

Người đến là thân sư phụ của hắn.

Lão Minh Chủ chính phái.

13. Chương 13: Chuyện Cũ Của Chính Phái Môn

Minh Chủ hồi còn bé đích xác có thể nói là thiên tư thông minh, chính là hắn vận khí không tốt, cha mẹ bảy tám mấy đời đều là bần dân, không ai tập võ, hiển nhiên chẳng có người nhìn ra được thiên phú của hắn.

Đứa bé bình thường tập võ, lúc bốn năm tuổi liền đã bắt đầu đặt nền móng rồi, giống như Giáo Chủ vậy, thiên tư cực cao, thời điểm bốn năm tuổi cũng đã khiến những trưởng bối trong giáo khiếp sợ, gọi hắn là thiên tài bất thể xuất.

Mà Minh Chủ lúc bốn năm tuổi... còn đang ở sau bên tường nhà tranh nhà mình chơi bùn.

Chơi trò này hơn mấy năm, đợi khi Giáo Chủ đã danh dương tứ hải, Minh Chủ mười một tuổi ngồi xổm sau tường chơi bùn được lão Minh Chủ ngẫu nhiên đi ngang qua phát hiện.

Kỳ tài ngút trời, đáng tiếc nhập môn quá muộn.

Giáo Chủ hơn mười tuổi đã tạt trên đại hội võ lâm năm đó vô cùng nổi, một người độc bại vài tên võ lâm mới rộ.

Minh Chủ vào lúc này mới bắt đầu xoay chân trung bình tấn luyện bộ sách võ thuật đặt nền móng.

Bởi vì Minh Chủ khởi bước quá muộn, yêu cầu của lão Minh Chủ đối với Minh Chủ thập phần nghiêm khắc, thậm chí cơ hồ tới mức hà khắc.

Cũng bởi vậy... Minh Chủ rất sợ lão Minh Chủ.

Lão Minh Chủ thiên phú không kịp những người tuổi trẻ Giáo Chủ Minh Chủ, nhưng công phu nhiều năm như vậy dù sao không phải luyện không, lão Minh Chủ cùng Giáo Chủ đối đầu, phỏng chừng có thể miễn miễn cưỡng cưỡng đánh ngang tay, Minh Chủ lo lắng nhất kỳ thật là lão Minh Chủ phát hiện ra mình, vậy phỏng chừng có thể gánh hậu quả rồi.

Minh Chủ biết lão Minh Chủ trời sinh mắt tật, thị lực không được tốt, nhìn vật có chút mờ mờ hồ hồ, tuy nói có võ công cao nên ảnh hưởng ông cũng không tính quá lớn, nhắm mắt lại cũng có thể đánh nhau, nhưng Giáo Chủ vẫn không nhúc nhích, trong đại diện người lại nhiều, lão Minh Chủ đi tới nhìn nửa ngày vẫn không thấy được người.

Ai bảo đại diện Ma Giáo bố trí cũng lấy đồ thẩm làm chủ chứ?

Y phục đồ thẩm của Giáo Chủ quả thực chính là dung nhập ở giữa hảo rồi!

Minh Chủ lại nhả ra khí.

Như vậy cũng tốt, lão Minh Chủ không nhìn thấy hấn.

Người đứng phía sau lão Minh Chủ nhỏ giọng nói rõ cho lão Minh Chủ phương hướng Giáo Chủ, lão Minh Chủ lúc này mới quay đầu đi, cố gắng nhìn chăm chăm chỗ một mảnh hắc hồng sắc, miễn cưỡng cuối cùng tìm được hình người.

Giáo Chủ như trước mặt không chút thay đổi.

Lão Minh Chủ nhìn hình người lơ mờ kia, vẻ mặt chính khí nghiêm nghị nói: “Ma Giáo làm nhiều việc ác...”

Minh Chủ che cái lỗ tai nghĩ thầm, không xong, thao thao bất tuyệt lại muốn bắt đầu rồi.

Cũng may lão Minh Chủ vừa mới lên đầu đã bị Giáo Chủ đánh gãy.

“Bổn tọa không rảnh nghe lời vô ích.”

Lão Minh Chủ sững sốt, có chút kinh ngạc, hơn nửa ngày, híp híp mắt, tựa hồ cực kỳ sinh khí.

Chỉ có Minh Chủ mới biết rõ nội tình... lão Minh Chủ chỉ là muốn cố gắng thấy rõ Giáo Chủ thôi.

“Cần gì vô nghĩa.” Giáo Chủ tiến tới một bước, lạnh lùng nói. “Động thủ.”

Lão Minh Chủ ha ha nở nụ cười.

“Thắng thắng!”

Lão Minh Chủ cũng tiến về phía trước một bước: “Vậy thì đánh một trận!”

Minh Chủ trong lòng nhất thời bất ổn.

Nói thật, hắn không hy vọng phía nào bị thương xảy ra chuyện.

Dù sao một bên là sư phụ của hắn, bên kia đi... khụ khụ.

Nhưng lập tức hai người sẽ đánh nhau.

Minh Chủ chớp mắt một cái suy tư mình có nên đi lên ngăn cản hai người hay không, trong lúc này, lão Minh Chủ đã rút kiếm, thân hình nhoáng lên một cái thẳng hướng Giáo Chủ ở ngoài vài bước mà đi.

Lão Minh Chủ tuy rằng già rồi, nhưng bộ pháp này một chút cũng không loạn.

Nhưng mà Giáo Chủ...

Minh Chủ hơi hơi nhíu nhíu mày, Giáo Chủ giống như bởi vì tiểu tình nhi rối loạn tâm tư, bước chân có chút rối loạn không mạch lạc.

Khi một lão thủ ổn trọng kinh nghiệm vô cùng phong phú gặp người trẻ tuổi tâm tư hỗn loạn.

Minh Chủ hơi tâm hoảng.

Trong nháy mắt binh khí tương giao.

Lão Minh Chủ đột nhiên cưỡng chế thu chiêu lui liền vài bước, run rẩy giơ tay lên chỉ vào Giáo Chủ ở ngoài vài bước, đôi môi run run nói không ra lời.

Nếu không phải biết rõ thái độ làm người của Giáo Chủ, Minh Chủ nhất định sẽ tưởng Giáo Chủ hạ độc.

Giáo Chủ thu chiêu tịnh không hướng về phía trước, mà là lạnh lùng đứng tại chỗ nhìn lão Minh Chủ.

Minh Chủ nháy mắt mấy cái, cố gắng vênh tai muốn nghe rõ lão Minh Chủ trong miệng thì thầm đến cùng là gì.

Chặc chặc tiếng nhỏ quá nghe không rõ.

Minh Chủ hướng lão Minh Chủ thật cẩn thận lại gần.

Quá... quá giống.

Lão Minh Chủ nói như thế.

14. Chương 14: Ma Đầu! Ta Sẽ Không Thỏa Hiệp!

Minh Chủ mới đầu còn tưởng là bản thân nghe lầm.

Cái gì quá giống? Lão Minh Chủ trước giờ không biết Giáo Chủ a.

Nhưng ngay sau đó Minh Chủ đột nhiên lấy lại tinh thần nhớ tới một chuyện cũ chính phái tiền bối nói với hắn.

Vào lúc lão Minh Chủ và lão Giáo Chủ trẻ tuổi, từng theo đuổi một cô nương.

Sau đó dựa vào định luật nam nhân không xấu nữ nhân không thương, cô nương kia gả cho lão Giáo Chủ, cũng chính là mẫu thân của Giáo Chủ đại nhân.

Chẳng lẽ... lão Minh Chủ từ trên người Giáo Chủ thấy được bóng dáng của mẫu thân Giáo Chủ?

Tình nhân mối tình đầu, thật sự là, thảo nào như thế.

Lão Minh Chủ sau này đều chưa từng tái thú.

Giáo Chủ bộ dạng yêu nghiệt như thế, nói vậy mẫu thân Giáo Chủ cũng xấu không đi nơi nào.

Minh Chủ thốn thức.

Vì cái gì các cô nương đều thích Ma Đầu chứ, thật đáng tiếc.

Giáo Chủ lạnh lùng nhìn lão Minh Chủ, sau một lúc lâu hừ lạnh một tiếng: “Người vô tâm cùng bốn tọa giao chiến.”

Trong ánh mắt lão Minh Chủ nhìn Giáo Chủ có dao động và run rẩy nói không nên lời.

Những người còn lại cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Sau một lúc lâu, lão Minh Chủ giơ tay lên run rẩy tựa hồ là muốn bảo nhân sĩ chính phái còn lại trên đỉnh tái chiến, Minh Chủ nhìn chung quanh một chút, hắc ở đây gần lão Minh Chủ, hiển nhiên cũng lại gần Giáo Chủ, bất quá cũng may vẫn không có ai chú ý tới hắc... Ủ vạ sự đại cát vẫn là len lén trốn...

Con m* nó ai đập hắc một cước!!

Lúc Minh Chủ bỏ nhào về phía Giáo Chủ thì nổi giận dùng dùng quay đầu lại, thấy được Vệ trưởng lão mặt không chút thay đổi.

Minh Chủ: “...”

Giáo Chủ theo bản năng một tay nắm eo Minh Chủ: “...”

Lão Minh Chủ đại ra tại chỗ: “...”

Tất cả nhân sĩ chính phái đều trợn lớn hai mắt: “...”

Một lát.

Minh Chủ rất bình tĩnh nhanh chóng nắm lấy tay Giáo Chủ, mang theo kiếm trong tay Giáo Chủ đặt ngang lên cổ của mình.

Thoạt nhìn quả thực giống như là Giáo Chủ cưỡng ép Minh Chủ vậy.

Sau đó Minh Chủ khẽ hắng giọng, thềm véo chính mình một cái, giống như nôn nóng đến đỏ mắt liều chết cầm lấy tay Giáo Chủ nổi giận ùng ùng nói: “Ma Đầu! Muốn ta thỏa hiệp còn không bằng giết ta!”

Giáo Chủ khước miệng co rút.

Minh Chủ còn vẻ mặt kích động hô to: “Sư phụ! Các người không cần quan tâm ta!”

Giáo Chủ: “...”

Không ít nhân sĩ chính phái đều xông vào lên.

Minh Chủ bị ép.

Minh Chủ bị Đại Ma đầu Ma Giáo cưỡng ép!

Lão Minh Chủ thị lực không tốt, không thấy rõ tình huống cụ thể, những nhân sĩ chính phái đứng xa hơn lại thấy không rõ, bọn họ chỉ cho là Minh Chủ đã bị cái tên đại ma đầu Ma Giáo kia nắm, vào thời điểm mấu chốt uy hiếp bọn họ.

Ma Giáo quả thực dễ tiện.

Tất cả nhân sĩ chính phái ở đây đều nghĩ như thế.

Minh Chủ còn bày một bộ mặt hiền ngang lăm liệt.

Giáo Chủ sắc mặt âm trầm vô cùng, trầm mặc lại trầm mặc.

Song phương cứng chờ thật lâu.

Dưới ‘rồng giận’ khàn cả giọng các người mặc kệ ta của Minh Chủ, bại trận đầu tiên quả nhiên là chư vị hiệp sĩ chính phái.

Bọn họ miễn cưỡng lôi lão Minh Chủ thị lực không được tốt thấy không rõ biểu tình thống khổ Minh Chủ đi.

Ma Giáo thắng lợi.

Giáo Chủ nhìn theo bọn họ rời đi.

Phỏng chừng những người này đêm nay sẽ đến cướp Minh Chủ.

Đêm nay cướp không được thì đêm mai.

Đêm mai cướp không được thì đêm sau nữa.

Một ngày cướp không được thì một ngày không chịu đi.

Ma Giáo vĩnh viễn không có ngày bình yên.

Thực phiền.

Vì thế Giáo Chủ chuyển mắt nhìn về phía đầu sở gây nên tất cả.

Minh Chủ vẻ mặt vô tội nhìn thấy Giáo Chủ tiện hề hề cười nói: “Ta là vì tốt cho người.”

Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng.

Xoay đầu: “Dẫn Phó Sứ tới.”

Ngoại sự lẩn qua lẩn lại xong rồi, nên xử lý việc nhà rồi.

15. Chương 15: Kịch Tình Cảm Gì Gì Đó Ghét Nhất!

Phó Sứ bị Giáo Chủ một chưởng đánh thành trọng thương bị lôi lăn tùm dẫn lên, hung ác để tại trước mặt Giáo Chủ.

Giáo Chủ vung tay lên, tất cả giáo chúng đều lui xuống.

Minh Chủ đứng ở tại chỗ nhìn hồi lâu, thấy Giáo Chủ không đuổi hẩn đi, căn cứ tâm lý vô gớp vui, hẩn cứ thế ở nguyên chỗ không chịu đi.

Phó Sứ nằm ở trên mặt đất dị thường im lặng.

Sau một lúc lâu, trong đại điện mới có âm thanh lạnh băng của Giáo Chủ.

“Biết sai?”

Tại sao lại là câu này, Minh Chủ ngoáy ngoáy lỗ tai.

Quả thực câu trả lời tiếp theo của Phó Sứ chính là: “Ta không sai!”

Giáo Chủ quét Phó Sứ một cái, ánh mắt hơi lạnh đó làm Minh Chủ rõ ràng đứng ở ngoài vài thước cũng tự nhiên cảm thấy phía sau lưng chợt lạnh.

“Người vì sao như thế?”

Phó Sứ ngẩng đầu nhìn Giáo Chủ, kéo kéo khóe miệng bày ra một nụ cười rất miễn cưỡng: “Ta chẳng qua là chỉ đang theo đuổi chỗ cao thôi, có chỗ nào sai.”

“Chỗ cao?” Giáo Chủ hơi hơi ngẩn người, có chút xuất thần. “Tiền, quyền, danh, thế, người muốn cái gì, bốn tọa nào không thể cho người?”

Phó Sứ ngẩng đầu lên: “Người trời sinh liền tài trí hơn người, làm sao có thể hiểu được.”

Giáo Chủ lạnh lùng nhìn Phó Sứ.

Ánh mắt đó...

Giống như đang hỏi lại Phó Sứ.

Người lại hiểu được cái gì.

Phó Sứ cười, chính là cười, kéo khóe miệng chịu đựng ngực đau cười, trong mắt rõ ràng tất cả đều là Giáo Chủ đứng ở trước mắt mình lên mặt nạt người.

Nụ cười vô cùng quen thuộc đó... gần như là theo bản năng, Giáo Chủ cúi người ngồi xổm cạnh Phó Sứ.

“Bốn tọa làm vỡ nát tâm mạch của người.” Giáo Chủ đột nhiên mở miệng nói. “Không người độ chân khí, mạng người không bao lâu nữa.”

Phó Sứ nhìn Giáo Chủ chậm rãi nhắm mắt lại: “Ta biết.”

Hơn nửa ngày, Giáo Chủ mới thấp giọng nói: “Nếu người biết sai...”

Minh Chủ trong lòng không biết tại sao trầm xuống.

Giáo Chủ quả nhiên vẫn là không bỏ xuống được tiểu tình nhi.

Phó Sứ nhếch môi: “Ta không sai.”

Giáo Chủ trầm mặc.

Minh Chủ sờ sờ ngực.

Thực không xong, tại sao đột nhiên mình nhẹ nhàng thả ra.

Phó Sứ khó khăn chuyển động thân mình, giống như trước vậy, như làm nũng muốn dụi vào trong lòng Giáo Chủ.

Nhưng y vừa động, há mồm chính là một ngụm lớn máu tươi, phun hết vào người Giáo Chủ.

Giáo Chủ vẫn không nhúc nhích.

Tùy ý Phó Sứ dụi vào trong lòng hắn, nắm cả eo hắn thấp giọng thì thào: “... Người sẽ tha thứ ta chứ.”

Giáo Chủ không nói.

Phó Sứ vừa mở miệng nói, máu tươi liền từ trong miệng lập tức tuôn ra.

Minh Chủ trong lòng rõ ràng, Phó Sứ bây giờ, cho dù Giáo Chủ nguyện ý cứu y, phỏng chừng cũng đã không còn kịp rồi.

Phó Sứ cúi đầu tựa vào trên vai Giáo Chủ, nhắm mắt lại, đôi môi hơi hơi cong lên một nụ cười nhàn nhạt.

“... Sẽ tha thứ... ta chứ?”

Đợi không được câu trả lời.

Phó Sứ ngẩng đầu nhìn Giáo Chủ, trước kia mỗi lần từ góc độ này nhìn qua, Phó Sứ đều có thể nhìn thấy

Giáo Chủ cúi đầu nhìn hần, tuy nói không cười, nhưng trong mắt tất cả đều tràn đầy ý cười.

Giáo Chủ mặt không chút thay đổi cúi đầu, trong đôi mắt lạnh lùng không có nửa điểm ấm áp.

Phó Sứ sững sốt.

Nhìn Giáo Chủ một hồi lâu, chẳng biết tại sao, cả người phát run.

Y nên biết, Giáo Chủ tính cách kỳ quái, đời này hận nhất chính là phản bội, đặc biệt người thân cận, người bên cạnh Giáo Chủ trước đây cứ ít đi, đều chỉ có một câu người không phạm ta ta không phạm người, mà y gần như phạm vào toàn bộ cấm kỵ của Giáo Chủ.

Phó Sứ run run thân thể giơ tay lên, y mệt quá, mệt đến ngay cả tay cũng nâng không nổi, nhưng một khắc sau cùng, y muốn, chỉ là vươn tay chạm tới...

Giáo Chủ hơi hơi tránh mặt qua.

Tay Phó Sứ rũ xuống

Ngay từ đầu y nhìn thấy chính là bộ dáng cao cao tại thượng khinh người vênh vác của người nọ.

Người trong ma giáo cả đời chẳng qua là vì đứng ở chỗ cao, thủ đoạn gì đều dùng qua, y và Giáo Chủ, thủ đoạn gì cũng từng gặp, ở gần chỗ cao nhất Ma Giáo lâu rồi, dĩ nhiên là nhận không được... có một chút không an phận như thế.

Giáo Chủ bên cạnh chỉ có mình y.

Vĩnh viễn sẽ chỉ có một mình y.

Nhưng y sai lầm rồi.

... Y biết sai rồi.

16. Chương 16: Đại Kết Cục

Minh Chủ đứng ở phía sau Giáo Chủ, trơ mắt nhìn Giáo Chủ như tên khốn kiếp tránh được tay Phó Sứ, trơ mắt Phó Sứ ở trong lòng Giáo Chủ đoạn khí.

Giáo Chủ đứng ở đó không nhúc nhích.

Thật không là một đồ vật.

Minh Chủ nghĩ.

Trong lòng không biết vì sao, buồn đến hoảng.

Một đôi tình nhân êm đẹp hẳn từng cảm thấy như thần tiên quyến lữ vỡ tan rồi.

Minh Chủ sờ sờ khoé mắt mình.

Con m* nó, lão tử không bao giờ tin tưởng tình yêu nữa.

...

Minh Chủ cũng không phải lần đầu tiên tới Ma Giáo.

Đương nhiên, cũng không phải lần đầu tiên thấy Giáo Chủ.

Khi Minh Chủ còn trẻ không biết chuyện, nghe con mới để không sợ cợt, hẳn từ chỗ vài vị trưởng bối trong chính phái biết được đáng sợ của Ma Giáo, mấy ngày đó lại bởi vì luyện võ lười biếng bị lão Minh Chủ mắng cầu huyết lâm đầu, tâm đặt ngang, vung tay lên, mang theo bọc y phục liền rời nhà đi ra ngoài.

Còn không phải Minh Chủ Minh Chủ hấp tấp chạy tới Ma Giáo.

Nghe nói Ma Giáo đang thay cựu Giáo Chủ mới, trong giáo đại loạn.

Nghe nói tân Giáo Chủ Ma Giáo thủ đoạn ngoan lệ, mấy tháng liền bình tức sự tình.

Minh Chủ khi đó không hiểu chuyện, cảm thấy thủ đoạn ngoan lệ này của tân Giáo Chủ quả thực... suýt ác.

Đáng tiếc lúc đó Minh Chủ căn bản mò không tới Ma Giáo thủ vệ sâm nghiêm, ở trong thành trấn dưới Ma Giáo đi dạo vài ngày, giận tiêu đi cũng nhiều rồi, tính tính thời gian, cũng định trở về.

Trước khi chuẩn bị trở về Minh Chủ lên đường đi dạo.

Sau đó hắn nhìn đến một cái bộ dạng như thần tiên cưỡi con ngựa, trong lòng ôm một thiếu niên, khoe mắt mang cười, giục ngựa mà qua.

Minh Chủ đàn ra.

Từ đầu tới đuôi, ánh mắt của hắn dính ở trên mặt thần tiên liền chuyển không đi.

Sau đó Minh Chủ đem tay mình bởi vì ăn gà quay mà bóng nhảy chà lau mạnh lên y phục, chả hiểu sao vô cùng ghét bỏ chính mình.

Cái kia chính là thần tiên quyến rũ trong truyền thuyết đi.

Thực hạnh phúc.

Nếu mình cũng có thể cùng một chỗ thần tiên quyến rũ với thần tiên như vậy thì tốt rồi.

Minh Chủ nghĩ.

Rất nhiều năm sau Minh Chủ mới biết được, người đó là Giáo Chủ ma giáo, hắn mệnh định cả đời tử địch.

Mà cũng vào rất nhiều năm sau Minh Chủ mới bừng tỉnh đại ngộ, lớn lên phượng mâu không phải là thần tiên gì, là yêu nghiệt có thể liếc mắt một cái câu hồn phách của người ta đi.

...

Mọi thứ đều đã xong.

Tiểu tình nhi đã chết, Minh Chủ ly khai.

Dựa theo ước định, kết quả truyền ra là Minh Chủ bị Giáo Chủ cưỡng ép sau đó hăng hái chống lại, cuối cùng từ trong tay Giáo Chủ đào thoát, còn đánh chết tiểu tình nhi của Giáo Chủ, nghe nói tiểu tình nhi hẳn là Giáo Chủ nhiệm kế.

Thuận lý thành chương.

Nguyện vọng mỗi người đều đạt thành rồi.

Nhưng Giáo Chủ một mình đêm khuya cô linh linh (*cô đơn lẻ loi*) ngây ở trong tấm cung của mình, bình

lui tất cả thị nữ hạ nhân.

Giáo Chủ rót cho mình một chén rượu.

Cúi đầu nhìn rượu trong chén một lúc lâu sau, Giáo Chủ có chút thất thần, từ đáy lòng tràn ra cô đơn kỳ lạ.

Ngẩng đầu nhìn chiếc giường trống rỗng, nghĩ, ừm, chỉ có một mình mình, không có tiểu tình nhi cùng hân, cũng... không có cái tên như con bạch tuộc tướng ngủ kém đến cực hạn liều mạng quần lấy hông của hân làm cho người ta chán ghét.

Không có gì nữa.

Giáo Chủ nhếch khóe miệng, lộ ra một thứ đại khái, là nét mặt được gọi là cười.

Dựa vào bàn, trong ngực có đồ vật cộm hoảng.

Giáo Chủ sững sốt chốc lát, sau đó đưa tay từ trong ngực lấy ra giống như đồ vật.

Là hoạ quyển đó.

Giáo Chủ trầm mặc một hồi, hít sâu, xem như lấy hết dũng khí, đem bức hoạ cuộn tròn đó đặt lên bàn mở ra.

Bạch y y đúc như nhau, ấm áp, nụ cười nhàn nhạt, lại...

Khóe miệng Giáo Chủ hơi hơi co rút.

Một bầu rượu thấy đáy, Giáo Chủ bảo hạ nhân lại lấy rượu lên.

Kỳ thật có đôi khi ngàn chén không say cũng không dễ.

Có đôi khi... tỉnh, quá khó chấp nhận.

Con m* nó, ngục quân tử kia khi nào thì thay đổi hoạ quyển của hân.

...

Trong hoạ quyền, là vị đại hiệp bạch y nào đó cười bỉ hê hê.

...

Lại là một năm chính tà đại chiến.

Thế lực chính phái vài năm này nổi dậy, tới mức gần như là ngang sức với Ma Giáo.

Song phương đánh đến khó phân thắng bại.

Chính vào lúc mấu chốt, các đại hiệp chính phái đột nhiên phát hiện Minh Chủ của bọn hắn không thấy đâu.

Giáo chúng Ma Giáo đều nở nụ cười.

Quả thực là ông trời chúc ta mà!

Vệ Trưởng lão luôn luôn trầm ổn cũng nhịn không được mặt lộ tiểu dung, cùng chư vị giáo chúng theo bản năng thường nhìn lại...

M*! Giáo Chủ đại nhân của bọn họ ở đâu rồi!!

...

Ven đường, rừng cây nhỏ.

Giáo Chủ mặt không chút thay đổi nhìn Minh Chủ tiểu dung đầy mặt trước mắt, lạnh lùng nói: “Bổn tọa không cần thận lạc đường.”

Minh Chủ cười híp mắt đến gần kề vai sát cánh: “Thật khéo nha, ta cũng thế.”

Giáo Chủ: “...”

Minh Chủ: “Hợp tác đi.”

Giáo Chủ: “...”

Minh Chủ: “Dù sao một mình ta cũng tìm không được đường, tìm được đường chúng ta lại đánh một trận cũng không muộn mà.”

Giáo Chủ: “...”

Minh Chủ nhú mày: “Thành giao?”

Giáo Chủ: “Thành giao.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-hai-ba-len-danh-giao-chu>